

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. opublikowanego w Dz.U. L 155 z dnia 13 czerwca 2008 r.
- obciążenie przegranej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są tożsame z tymi podniesionymi w sprawie T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2008 r. — Euomar di Ganesio Pietro przeciwko Komisji**(Sprawa T-328/08)**

(2008/C 272/76)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Mareggiando in Calabria — Servizi Pesca Turismo Soc. coop. (Vibo Valentia, Włochy), De Leonardo (Vibo Valentia, Włochy), Finelli (Vibo Valentia, Włochy) (przedstawiciele: A. Maiorana, avvocato, A. De Matteis, avvocato, A. De Francesco, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. opublikowanego w Dz.U. L 155 z dnia 13 czerwca 2008 r.
- obciążenie przegranej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są tożsame z tymi podniesionymi w sprawie T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2008 r. — AJD Tuna przeciwko Komisji**(Sprawa T-329/08)**

(2008/C 272/77)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: AJD Tuna Ltd (Mosta Road, Malta) (przedstawiciel: M. Annoni, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym, ze szczególnym uwzględnieniem art. 3 tego rozporządzenia
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-305/08 Republika Włoch przeciwko Komisji oraz T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. przeciwko Komisji. Zarzuca się w szczególności naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim przepisy wspólnotowe dotyczące połowów tuńczyka błękitnopłetwego wywołały u skarżącej prawnie uzasadnione oczekiwanie zgodności z prawem jej działalności w zakresie hodowli i tuczenia.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2008 r. — Ligny Pesca di Guaiana Francesco e.a. przeciwko Komisji**(Sprawa T-330/08)**

(2008/C 272/78)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Ligny Pesca di Guaiana Francesco e C. Snc (Trapani, Włochy), Macaluso Gaetano (Palermo, Włochy), Gallo (Salerno, Włochy), Severino Pesca (Salerno, Włochy), Gallo Pesca (Salerno, Włochy), Fulvia di Pappalardo Luigi Matteo (Cetara, Włochy), Federazione Nazionale delle Imprese di Pesca (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Clarizia, avvocato, P. Ziotti, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie żądań zgłoszonych w części wstępnej skargi i wynikające z powyższego stwierdzenie nieważności rozporządzenia, które wprowadziło z dniem 16 czerwca 2008 r. zakaz połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnopłetwego, pływających pod banderą włoską, (art. 1 rozporządzenia), jak również z dniem 16 czerwca 2008 r. nałożyło na podmioty wspólnotowe zakaz wyrażania zgody na wyładunki, umieszczanie w sadzach w celu tuczenia i w celach hodowlanych oraz na przeładunki na wodach i w portach Wspólnoty tuńczyka błękitnopłetwego złowionego przez owe statki w Oceanie Atlantyckim na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej oraz w Morzu Śródziemnym (art. 3 ust. 1 rozporządzenia).
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania w rozumieniu art. 87 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, w tym także kosztami reprezentacji prawnej skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-305/08 Republika Włoska przeciwko Komisji oraz T-313/08 Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore S.n.c. przeciwko Komisji. Zarzuca się w szczególności błędną podstawę prawną zaskarżonego rozporządzenia, albowiem art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59) nie jest odpowiedni do przyjęcia przewidzianych środków, które wymagają zastosowania przepisu z art. 26 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2008 r. — BNP Paribas i BNL przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/08)

(2008/C 272/79)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas i Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) (przedstawiciele: R. Silvestri, G. Escalar i M. Todino, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 869 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C-15/2007 (ex NN 20/2007) wprowadzonej w życie we Włoszech i dotyczącej „zachęt podatkowych dla niektórych zrestrukturyzowanych banków”.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują postanowienie decyzji, na podstawie którego włoska ustawa nr 350/2003 ustanawiająca specjalny system wyrównań podatkowych („specjalny system”) w stosunku do aktywów niektórych banków, które powstały w wyniku restrukturyzacji lub zostały nią objęte zgodnie z ustawą nr 218 z dnia 30 lipca 1990 r. („ustawa Amato”), została uznana za niezgodną z art. 87 traktatu WE dotyczącym pomocy państwa. Zdaniem Komisji, niezgodność tego specjalnego systemu z art. 87 traktatu WE opiera się na założeniu, że poprzez ten system włoski ustawodawca udzielił „selektywnej” korzyści podatkowej jedynie instytucjom bankowym objętym reorganizacją przewidzianą w ustawie Amato, nie przewidując podobnych korzyści dla innych instytucji i ogólnie innych przedsiębiorstw.

Na poparcie swych żądań skarżące stwierdzają, że Komisja błędnie uznała, iż specjalny system wyrównań podatkowych przynosił korzyść gospodarczą przedsiębiorstwom będącym ich beneficjentami i że w konsekwencji stanowił on niedozwoloną pomoc. Skarżące dodają, że w rzeczywistości system ten nie przyznawał korzyści podatkowej; był on jedynie systemem opcjonalnym, na który przedsiębiorstwa mogły się zdecydować w oczekiwaniu na zapłatę podatku na podstawie stawki zastępczej.

Skarżące dodają, że nawet gdyby sporny system przyznawał przedsiębiorstwom pewną korzyść, nie stanowiłby on pomocy państwa, ponieważ nie miał selektywnego charakteru. Sporny system podatkowy jest rozwiązaniem spójnym w stosunku do ogólnego systemu podatkowego i jest oparty na obiektywnych kryteriach, ponieważ ma pozwolić instytucjom kredytowym objętym prywatyzacją na wyrównanie podatkowe zgodnie z ustawą Amato poprzez ustalenie stawki przy uwzględnieniu zarówno poprzedniego częściowego opodatkowania wzrostu wartości już odnotowanej, jak i innych przepisów związanych z tymi podatkami, niedogodności niemające wpływu na pozostałe przedsiębiorstwa — nie tak jak banki objęte podatkami na podstawie ustawy nr 350/2003 — które uzyskały korzyści na innej podstawie niż ta ustawa i dla których odmiennie funkcjonujący system wyrównań był w całości uzasadniony.

Po drugie, decyzja Komisji zawiera oczywisty błąd w uzasadnieniu, wynikający z błędnego przekonania, że ustawa nr 350/2003 nie przewidywała żadnego ogólnego systemu wyrównań. Komisja błędnie stwierdziła, że nie było żadnego ogólnego systemu wyrównań, jaki mógł być porównany z kwestionowanym systemem specjalnym i nie dokonała żadnego porównania między dwoma systemami w celu dokonania oceny wszystkich czynników mogących mieć wpływ na całościowe obciążenia podatkowe właściwe dla każdego systemu.